

Spørgsmaalet om, hvorledes Sanktionerne vilde virke indenfor Forbundspagtens Rammer, var af stor Betydning. Man kunde ikke uden store Vanskeligheder udvide Sanktionerne til de Tilfælde, i hvilke Raadet var delt — enten med Hensyn til selve Stridens Genstand eller med Hensyn til de Forholdsregler, der skulde tages. Med Henvisning til Art. 4 i Udkastet til Konvention om Fremme af Midlerne til Forhindring af Krig, der omhandler alle de Tilfælde uden Undtagelse, i hvilke Raadet enstemmigt anbefaler visse foreløbige Foranstaltninger, og disse ikke bliver taget til Følge, erklærede Undén, at Sverige var rede til at anerkende Sanktionernes Udvidelse til alle de Tilfælde, i hvilke Raadet udtaler sig med Enstemmighed.

Spørgsmaalet om enstemmige Raadsbeslutningers obligatoriske Karakter, om Raadets Beføjelser til under Behandlingen af Sager i Henhold til Art. 15 paa ethvert Tidspunkt af Proceduren — enten ex officio eller paa en af Parternes Begæring — at kunne henvende sig til den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje i Haag med Anmodning om en raadgivende Udtalelse, uden at der til en saadan Beslutning af Raadet udkrævedes Enstemmighed — et Forslag, som Ellevemandsudvalget havde stillet i 1930. — var atter Genstand for Drøftelser, der viste de bestaaende Meningsforskelligheder. Fra fransk Side henvises navnlig til, at den stærkt voksende Tilslutning til Generalakten for fredelig Bilæggelse af internationale Tvistigheder og til den fakultative Bestemmelse i Domstolstatutens Art. 36 var af afgørende Betydning for de Spørgsmaal, som de omdebatterede Pagtændringer rejste — navnlig angaaende de i Kelloggpagtens Art. 2 stipulerede fredelige Midler og Definitionen af dette Begreb. Angaaende Retten til Selvforsvar hævdede Cassin, at medens de Lande, der — som de Forenede Stater — havde tiltraadt Kelloggpagten, men ikke var Medlemmer af Folkeforbundet, kunde forbeholde sig en ensidig Ret til selv suverænt at skønne over de Forhold, der berettigede

til at gribe til Krig i Forsvarsøjemed, var Forholdet et andet for de Stater, der ikke blot havde undertegnet Kelloggpagten, men ogsaa Domstolstatutens Art. 36. Thi herefter tilkom det Haagdomstolen at dømme om, hvorvidt der forelaa Krænkelse af Kelloggpagten, som maa anses for en af de internationale Forpligtelser, der omhandles af Art. 36.

Særlig Interesse havde det Indlæg, som fremsattes af Schweiz' Delegerede, den tidligere Formand for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje i Haag, *Max Huber*. Der var efter hans Mening i og for sig intet til Hinder for, at Kelloggpagtens og Folkeforbundspagten kunde bestaa Side om Side med hinanden. Medlemmerne af Folkeforbundet havde selvfølgelig Ret til at slutte Konventioner, der gik ud over de i Pagten paatagne Forpligtelser. Pagtens Art. 21 fastslaar udtrykkeligt det Princip, at ingen international Overenskomst til Fredens Opretholdelse strider mod Pagten. Men en Tilpasning mellem de to Traktater var alligevel ønskelig, hvis den i Betragtning af de to Systemers store Forskellighed var mulig. Folkeforbundspagten havde skabt Grundlaget for en international Organisation, der tog vidtgaaende Hensyn til det politiske Livs Realiteter, medens Kelloggpagten i juridisk Form nærmest kun fastslog to ledende politiske Principer af almen moralsk Betydning. Derfor var det umuligt blot at optage Kelloggpagten i Forbundspagten; denne sidste maatte undergaa reelle Ændringer for at tilpasses efter Kelloggpagtens Principper. I denne Forbindelse tabte Spørgsmaalet om de overfor selve Kelloggpagten formulerede Forbehold sin Betydning. Man kunde endog spørge, om der i denne Forbindelse kunde være Tale om virkelige Forbehold og ikke blot om Fortolkninger fra visse Magters Side under den diplomatiske Korrespondance, der gik forud for Kelloggpagtens Afslutning. I alt Fald maatte en Revision af selve Folkeforbundspagten være antagelig for alle Stater eller dog det store Flertal iblandt disse. Derfor maatte det